

Před očima všech lidí dal Bůh poznat svoji spravedlnost a prokázal milosrdenství.

Boží milost a pokoj ať vás naplňují nejen při těchto bohoslužbách.

Iz 9,1-6: Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo; nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo. Rozmnožil jsi národ, rozhojnil jsi jeho radost; budou se před tebou radovat, jako se radují ve žních, tak jako jásají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jeho břemene a hůl na jeho záda i prut jeho poháněče zlomíš jako v den Midjánu. Pak každá bota obouvaná do válečné vřavy a každý plášť vyválený v prolité krvi budou k spálení, budou potravou ohně. Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán syn, na jehož rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno:

„Divuplný rádce, Božský bohatýr, Otec věčnosti, Vládce pokoje.“ Jeho vladařství se rozšíří a pokoj bez konce spočine na trůně Davidově a na jeho království. Upevní a podepře je právem a spravedlností od toho času až navěky. Horlivost Hospodina zástupů to učiní.

Galatským 5,1: Tu svobodu nám vydobyl Kristus

I. Tu svobodu nám vydobyl Kristus

Jestli nám Kristus něco přinesl, tak svobodu. Nebylo to laciné („vydobyli ji“) a udělal to pro nás. My jsme se na tom vysvobození podíleli pouze tím, že jsme k němu přišli jak slepý k houslím. Prostě jsme obdarováni.

To je smysl vyprávění o tom, že se narodil Boží syn a že se narodil proto, aby nás vykoupil z naší marnosti, vin a strachu. Po nás se žádá toliko „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj, když je to tak, že nás Bůh má rád.“

II. Kde se vzala svoboda

Člověk, který pase krávy, je asi rád, když se drží ve stádu a dělají to, co ty ostatní. Ze svobodomyšlných, které se vydají někam jinam, mívá těžkou hlavu. S lidmi je tomu dost podobně: udržet je ve stádu, které se dá ovládat a na nic se nevyptává, je sen všech, kdo jim chtějí něco diktovat. V jedné věci tomu lidská povaha docela nahrává: netíhneme přirozeně ke svobodě, ale k tomu, co dělají ti ostatní, většina, všichni, stádo. V dobrém i v mizerném. Takhle ostatně vznikají pravidla a zvyklosti, jimiž se lidská společnost řídí.

Leckdo s tím má potíž. Třeba adolescenti, kteří se řídí spíš tím, jak co dělají jejich vrstevníci, a někdy posunou vžitá pravidla a zvyklosti o kousek dál (opět v dobrém i v mizerném). A úplně všechny generace se cítí jakž takž dobře a bezpečně ve své sociální bublině s lidmi podobných zvyklostí, názorů a pravidel.

Nic z toho není špatně. A přece apoštol považuje za obrovský přínos a zisk to, že nás z těch zvyklostí, bublin a pravidel Kristus pustil ven.

III. Jak to Ježíš dělal

Ježíš zdůrazňoval, jak jsou pravidla potřebná a že je rozhodně nepřišel rušit. Leckoho však dráždil tím, jak některé ustálené zvyklosti někdy překračoval. Třeba už tím, že mezi své učedníky a spolupracovníky přibral i ženy (což rozhodně nebylo tehdy zvykem) nebo že se setkával s lidmi, kteří z různých důvodů nesměli mezi ostatní. Proč to dělal? Proč překračoval pravidla, která z nějakého důvodu vznikla a měla se dodržovat?

Když někoho uzdravil, výsledkem bylo, že marody, odstrčené ven ze společnosti, tím uzdravením vracel zpět mezi lidi. Často k tomu připojil ujištění, že jsou jim odpuštěny jejich viny – hřích není zrovna zdravotnická diagnóza, ale jeho odpuštění člověka rovněž vrací do lidské společnosti před Boží tváří. Tohle je důvod, proč se setkával s lidmi, kteří žili kdesi na okraji. A když se s úřady přel o význam sobotního dne

odpočinutí, vypadalo to trochu jako občanská neposlušnost – říkal jim přitom, že zákon má platnost jen ve službě životu a ve službě společnému dobru.

Život a společné dobro jsou hodnoty, o které je třeba pečovat a chránit je. Překáží-li v tom nějaké ploty, barikády, zvyklosti, krunýře osobních ambicí či společenské bubliny, budiž sláva Kristu, že nás z nich pouští ven.

IV. Čemu se říká odpovědnost

Když se mi dostane toho daru, že jsem uzdraven a jsou mi odpuštěny viny (tak jak to pro nás Ježíš udělal), ocitám se v situaci, která připomíná závodníka na startu. Těch setkání, která jsou přede mnou, těch rozhodování, která mě teprve čekají, těch okolností, které mě překvapí nebo zaskočí... „Tu svobodu vám vydobyl Kristus,“ povídá apoštol a vy teď máte prostor, jak ji využít a prožít.

V pohádkách či starověkých tragédiích se mluvívало o osudu: co všechno mě nevyhnutelně čeká a čemu neuteču (s poťouchlým doplňkem, že je to někde předem zapsáno, třeba v kartách nebo ve hvězdách). I tohle je krunýř, z nějž nás Kristus dostává ven. Život nám nikdo nenaplánoval jak scénář nebo jízdní řád. Každý z nás máme nějaké startovní podmínky, trochu rozdílné zdravotní vybavení (které nás v danou chvíli možná zradí, anebo nezradí), zázemí blízkých lidí (kteří mě v nouzi podepřou, nebo nepodepřou), prožíváme chtěné i nechtěné události, všelijak zašmodrchané vztahy a jizvy po nich, máme rozumná i nerozumná očekávání – a je na nás, jak se v tom všem budeme po svém orientovat a rozhodovat a jednat. To je na nás. Boží syn se narodil proto, aby nás zbavil pout všeho druhu – takže jsme svobodní – a je na nás, abychom teď s volnými rukama hledali to, co prospívá životu a společně prožívanému dobru. To je teď naše odpovědnost.

Boží syn se narodil proto, aby nás vykoupil z naší marnosti, vin a strachu. A když je to tak, že nás Bůh má rád, po nás se teď žádá už jen „Sláva na výsostech Bohu a na zemi mezi námi lidmi jeho pokoj.“

požehnání

Bůh v temnotách je skrytý, a přec je prozářil.

V tom je ta potíž: že Bůh sice prozářil temnoty svou pravdou a milosrdenstvím, jenže lidi jsou jak uhranutí tmou: zhasínají si na životní moudrost, dávají chladu a tmě přednost ve svých vztazích a nenacházejí východiska z bludných kruhů.

Nemáme Mesiáše v hrsti a Boží království není v naší moci, Bůh v temnotách je skrytý - jenže je prozářil:

ztraceným případům svítá, odmítnutí mají šanci na návrat, zklamání na potěšení a zakřiknutí na dobrou zprávu;

na zprávu o tom, že Bůh rozsvítil naději a tou svítí i do té nejtemnější tmy a do nejtmavších zákoutí lidské duše.

At' vám to světlo svítí a tmy at' ho nepohlítí. Amen.

